

Arrest

nr. 322 625 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. COOLEMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2003.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 april 2021. Op 12 april 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 juni 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 29 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen afkomstig uit Sandra, provincie Kunar, en bezit u de Afghaanse nationaliteit. Nog voor uw geboorte werkte uw vader bij de ontmijners. Hij kreeg hierdoor

problemen met de taliban. Jaren geleden toen u nog zeer jong was verliet uw broer [Z. S.] (O.V. ...) Afghanistan. Hij reisde naar België en verzocht hier op 5 oktober 2009 om internationale bescherming. Aan hem werd op 25 januari 2011 subsidiaire bescherming verleend. U ging samen met uw broer [K.] naar de madrassa. Het laatste jaar dat u in Afghanistan verbleef kreeg u van een talib, die qari was, lessen over de jihad. Op een bepaald moment vertelde u dit aan uw vader waarop hij niet langer wilde dat u en uw broer naar de madrassa gingen. Vijf dagen nadat jullie met jullie lessen stopten kwam de talib naar jullie huis en vroeg waarom jullie niet meer naar de madrassa gingen. Uw vader antwoordde hem dat hij niet wilde dat zijn zonen tegen de Amerikanen zouden vechten. De talib werd kwaad en hij begon ruzie te maken met uw vader. Hij liet vallen dat hij wraak op jullie zou nemen waarop uw vader besloot u en uw broer [K.] naar een veilige plaats te sturen. In 2019 verliet u samen met uw broer Afghanistan. U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije. In Turkije raakte u uw broer [K.] kwijt. U reisde verder naar Griekenland waar u tien maanden verbleef en een verzoek om internationale bescherming indiende. Uiteindelijk reisde u verder en belandde u in Duitsland waar u gedwongen werd om asiel aan te vragen. U wilde echter naar België komen waar uw oudere broer [Z.] verblijft. Uiteindelijk belandde u in België waar u op 12 april 2021 om internationale bescherming verzocht. U vreest dat u bij terugkeer in Afghanistan problemen met de taliban zal krijgen, die wraak op u willen nemen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara neer en een kopie van de eerste bladzijde van het Belgische paspoort van uw broer [Z.], die intussen Belg is geworden. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde u via uw advocaat nog een mail met opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit de gegevens in uw administratieve dossier dat u zich bij uw verschillende asielerzoeken in Europa van verschillende aliasen bediende. Zo blijkt dat u de namen [E. S.] en [E. A.] gebruikte, waarbij u ook diverse geboortedata, met name 1 januari 2000, 10 januari 2003 en 1 januari 1998, hanteerde (informatie van het Duitse Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, d.d. 26 mei 2021). Ook in België heeft u geen zicht geboden op uw werkelijke leeftijd. U stelde zich bij de registratie van uw asielerzoek als minderjarige voor. Het Commissariaat-generaal verwijst in dit verband evenwel naar de beslissing van de Dienst Voogdij d.d. 18 mei 2021 genomen na de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u op dat moment zeker ouder was dan achttien jaar waarbij drieëntwintig jaar een minimumleeftijd is en dat uw werkelijke leeftijd naar alle waarschijnlijkheid nog hoger ligt. U legde uit dat België de leeftijd die u in Duitsland had opgegeven overgenomen had, maar dat u daar in Duitsland niet wilde blijven waardoor u op aanraden van derden een verkeerde leeftijd en een andere naam had opgegeven (CGVS, p. 3; p. 21). Deze uitleg volstaat hoegenaamd niet. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds van bij de aanvang van de eerste asielerprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit, nationaliteit en asielmotieven. U verwees voor uw volgens u correcte leeftijd ook nog naar uw taskara die vermeldt dat u dertien was in 1396 (Afghaanse kalender, 2017-2018 in de Gregoriaanse kalender) hetgeen betekent dat u in 2004 of 2005 geboren zou zijn (CGVS, p. 3). De door u neergelegde taskara is echter niet voldoende om de wetenschappelijke leeftijdsbepaling om te keren. Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt immers dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan waardoor deze taskara niet in overweging genomen kan worden. In dit verband is het trouwens opmerkelijk dat de informatie over uw leeftijd op uw taskara duidelijk in lichtere inkt geschreven werd dan de rest van de gegevens, waardoor manipulatie van de neergelegde taskara helemaal niet uitgesloten kan worden. De vaststellingen omtrent uw beweerdte identiteit en uw beweerdte leeftijd zijn geenszins in overeenstemming met of getuigen geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor bijgevolg zwaar gehypothetheerd.

Voorts heeft u uw aanwezigheid in uw dorp Sandra tot aan het moment van uw vertrek in 2019 niet aannemelijk gemaakt. Dit blijkt uit uw zeer beperkte kennis over de taliban in uw dorp. Gevraagd om namen van dorpelingen te geven die bij de taliban zaten of die met hen sympathiseerden, vermeldde u als enige een zekere [D.] die lang geleden sneuvelde tijdens een droneaanval. Andere namen kon u niet geven. U kende

dus geen namen van plaatselijke talibancommandanten. U vermeldde toen zelfs niet eens de qari/talib met wie jullie problemen zouden gekregen hebben (CGVS, p. 7-8; p. 17). Nochtans moest u naar eigen zeggen door die talib uw land verlaten, kwamen er volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken regelmatig talibanstrijders (in het meervoud) uitleg geven over de jihad en was uw dorp volgens u bovendien in twee kampen verdeeld: de helft was voor de taliban – veel jongeren sloten zich bij hen aan – en de andere helft voor de overheid (CGVS, p. 7; p. 17; vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat u in deze context waarbij klaarblijkelijk de helft van uw dorp voor de taliban zou zijn geweest niemand kende die actief is/was bij de taliban of met hen sympathiseerde en dat u de voor u problematische talib zelfs niet eens vermeldde, is dan ook niet ernstig. Geconfronteerd met uw antwoord op de vraag om informatie over dorpelingen die bij de taliban actief waren of die met hen sympathiseerden, kwam u niet verder dan de totaal onafdoende repliek dat er toen niet gevraagd werd of de qari met wie u problemen had een talib was en dat u pas vernam dat hij talib was toen u aan de lessen begon (CGVS, p. 17). U kon verder ook niet de minste duiding geven bij de activiteiten van de taliban in uw district op het moment dat u uw land verliet (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met uw ontbrekende kennis over de taliban in uw dorp en district, beperkte u zich tot de blote bewering dat iedereen zijn overtuigingen voor zich hield (CGVS, p. 19). Aangezien de taliban er niet voor terugdeinsden om in de madrassa openlijk te prediken tegen de Amerikanen, houdt een dergelijke repliek uiteraard geen steek. Door uw quasi ontbrekende kennis over de taliban in uw dorp en regio kan er sterk getwijfeld worden aan uw daadwerkelijke aanwezigheid in uw dorp tot 2019.

Aansluitend hierbij is het hoogst bevreemdend dat, ofschoon er volgens u in uw madrassa over de jihad van de taliban werd gepredikt, er volgens u hierbij niets zou gezegd zijn geweest over bekende talibanstrijders (CGVS, p. 19). Ofschoon de qari u lesgegeven zou hebben over de door de taliban gevoerde jihad, wist u verder niet wie aan de wieg stond van de taliban en meende u verkeerdelijk dat mullah Omar, de oprichter van de taliban die in 2013 het leven liet, de huidige president van Afghanistan is (CGVS, p. 17; p. 19). Dat er bij het preken over de jihad nooit zou zijn verwezen naar het voorbeeld van andere strijders of naar het voorbeeld van mullah Omar, komt echter niet aannemelijk over. Ofschoon u namen kende van andere qari's van uw madrassa, wist u voorts niet of er nog andere qari's waren die tot de taliban behoorden (CGVS, p. 17). Tot slot is het niet aannemelijk dat, ofschoon u een vijftiental jaar naar de madrassa zou zijn gegaan en ofschoon er 200 à 300 jongeren naartoe gingen, onder wie er een zestigtal (onder wie verscheidene dorpelingen) lessen over de jihad kregen (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 11; p. 14-15), het in uw dorp niet algemeen geweten zou zijn geweest dat er in de door u gefrequenteerde madrassa door talibs werd gepredikt tegen de Amerikanen en gepleit werd voor een jihad. U verklaarde immers dat uw vader dit pas te weten kwam toen u het tegen hem zei, waardoor u niet langer naar de madrassa mocht gaan (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 13). Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een madrassa frequenteerde waar er door één of meerdere talibanstrijders de heilige oorlog tegen de Amerikanen werd gepredikt.

Verder heeft u de discussie tussen uw vader en de qari nadat jullie gestopt waren met jullie lessen in de madrassa evenmin aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt dat de qari één keer bij u thuis langs gekomen is en dat hij met uw vader ruzie begon te maken toen uw vader duidelijk had gemaakt dat hij niet wilde dat zijn zonen les kregen over de jihad en over vechten tegen de Amerikanen waarbij de qari bedreigd zou hebben met wraak op jullie, i.e. uw vader en zijn zonen (CGVS, p. 13; p. 18). Dat uw vader tijdens een bezoek van de qari die tevens talib was expliciet gezegd zou hebben dat hij niet wilde dat zijn zonen tegen de Amerikanen zouden strijden en dat ze aan de jihad zouden deelnemen, waarmee hij dus openlijk en uitdrukkelijk de taliban afviel, mist, gelet op uw bewering dat uw broer eerder Afghanistan heeft moeten verlaten omdat hij mogelijks met de taliban problemen had gehad (CGVS, p. 9) en dat uw vader voor uw geboorte ook al eens problemen heeft gehad met hen (CGVS, p. 14) en gelet op de algemene bedenkelijke reputatie van de taliban in verband met hun houding ten aanzien van andersdenkenden, elke realiteitszin.

Dat u het probleem met de qari niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tot slot tevens uit de houding van de taliban in het algemeen en van de qari in het bijzonder na de ruzie met uw vader. Na dat ene bezoek, waarbij uw vader en de qari ruzieden, is de qari volgens u niet meer langs geweest (CGVS, p. 13). Ten tijde van uw persoonlijk onderhoud had hij nog steeds niets ondernomen (CGVS, p. 18). Nochtans verklaarde u dat de qari wraak zou nemen op uw vader én zijn zonen (CGVS, p. 13), dat de qari in kwestie nog steeds in functie is en dat hij nog steeds in jullie regio verblijft (CGVS, p. 17). Dat er ondanks de door u beweerde wraakdreiging sinds de ruzie in 2019 niets meer is gebeurd en dat, hoewel uw vader zich tegen een lid van de taliban heeft verzet door jullie niet te laten deelnemen aan de jihad gevoerd door de taliban en hoewel de taliban sinds de machtsovername in 2021 overal in Afghanistan de plak zwaaien, u zelfs stelde dat uw ouders het momenteel zeer goed stellen (CGVS, p. 8), ondermijnt dan ook wederom de geloofwaardigheid van de door u beweerde wraakdreiging, temeer daar u, toen u zich ten tijde van uw registratie als verzoeker om internationale bescherming als minderjarige voorstelde, aangaf dat uw broer [K.] in Afghanistan verbleef, terwijl hij samen met u Afghanistan zou verlaten hebben (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, informatie over de familie, p. 2; CGVS, p. 9).

Gelet op het voorgaande kan er geen enkel geloof meer aan uw asielrelaas gehecht worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U verklaarde weliswaar dat uw broer zes jaar voor uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, d.d. 8 juni 2021, bij een bomontploffing vlakbij het districtshuis het leven liet (CGVS, p. 10; verklaring DVZ, vraag 17). U verklaarde ook nog dat er momenteel veel zelfmoordaanslagen in Afghanistan zijn (CGVS, p. 13). Dat er momenteel zelfmoordaanslagen plaatsvinden en dat uw broer jaren geleden het leven liet, doet, hoe betreurenswaardig ook, geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststelling dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het

aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers

land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Aan de identiteit van uw broer wordt niet getwijfeld. Uw taskara werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag het begrip ‘vluchteling’ definieert. Deze vier elementen zijn de volgende: zich buiten het land van herkomst bevinden, een gegronde vrees voor vervolging hebben, omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging en de bescherming van het land van herkomst niet willen inroepen.

2.1.2. De verzoekende partij stelt dat ze zich in België bevindt waar ze haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 12 april 2021.

2.1.3. De verzoekende partij stelt dat haar vrees zowel een subjectief als een objectief element heeft maar dat een vrees volstaat. De verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds heeft plaatsgehad. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat ze doorheen haar verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk zou hebben kunnen maken. De verzoekende partij geeft aan, dat ze nochtans wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en ze geen andere keuze had dan haar land van herkomst, Afghanistan, te verlaten. Ze meent dat ze op een uitgebreide manier haar gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de commissaris-generaal kenbaar gemaakt heeft. De commissaris-generaal haalt echter in de bestreden beslissing ten onrechte aan dat haar vluchtrelaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd.

2.1.4. De verzoekende partij legt uit dat tijdens haar reisweg ze tot tweemaal toe gedwongen werd tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming namelijk in Griekenland en Duitsland. Gezien haar broer al verschillende jaren in België verblijft, was het haar bedoeling om haar broer in België te vervoegen. Ze wou helemaal niet in die landen blijven, noch had ze daar een toekomst. Ze meent dat aanhalen dat haar houding niet strookt met deze van een persoon die daadwerkelijk bescherming nodig heeft, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing doet, dan ook kort door de bocht is. Bovendien heeft ze in die landen verschrikkelijke toestanden gezien en meegemaakt, zodat het voor haar, gelet op de situatie van verzoekers om internationale bescherming aldaar, niet mogelijk was om er langer te blijven. In Griekenland verbleef ze zelfs 10 maanden in de gevangenis. Aangaande de verschillende familienamen merkt ze op dat

het gebruik van familienamen in Afghanistan sowieso niet gebruikelijk is, zodat ze eigenlijk niet wist welke familienaam ze diende op te geven. Ze had dus geenszins de bedoeling om de asielinstanties te misleiden maar door haar onwetendheid werden er verschillende familienamen genoteerd. Als analfabeet is dit alles voor haar bovendien niet evident. Wat betreft haar leeftijd verwijst ze naar de door haar neergelegde taskara. Ze weet eigenlijk niet hoe oud ze is maar de echte leeftijd staat vermeld in haar Afghaans identiteitsdocument. De commissaris-generaal wil aan dit document echter geen waarde hechten maar dit kan haar niet worden verweten. Ze kan enkel maar herhalen dat haar taskara authentiek is. Dat de taskara gemanipuleerd zou zijn, is een eigen interpretatie van de commissaris-generaal die op geen enkele manier wordt bewezen. Sowieso betreft het een oude taskara waardoor een verschil in kleur van inkt al zeker op die manier kan verklaard worden maar uiteraard kunnen er ook andere verklaringen zijn.

2.1.5. In de bestreden beslissing haalt de commissaris-generaal aan dat ze haar aanwezigheid in het dorp Sandra tot aan het moment van haar vertrek in 2019 niet aannemelijk heeft gemaakt maar ze betwist dit. De commissaris-generaal stelt daarbij dat het merkwaardig is dat ze niemand kende die actief is of was bij de taliban of met hen sympathiseerde maar ze benadrukt dat ze in tegenstelling tot hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing probeert voor te houden, wel degelijk namen heeft gegeven van andere qari's, waarna ze verwijst naar de notities van het persoonlijk onderhoud. Dat ze overigens geen specifieke namen kon geven van commandanten bij de taliban betekent trouwens niet dat haar verblijf in haar dorp tot aan het moment van haar vertrek uit Afghanistan ongeloofwaardig is. Er waren immers veel leden bij de taliban maar iedereen hield zijn overtuigingen voor zich zodat andere mensen niet konden weten of iemand deel uitmaakt van de taliban of daesh. Ook betreffende de activiteiten van de taliban verwacht de commissaris-generaal onnoemelijk veel van haar. Hoe kan ze exacte duiding geven bij de verschillende activiteiten van de taliban. Ze was een gewone burger en maakte geen deel uit van de inlichtingendiensten noch was ze een spion. Er waren bovendien dagelijks conflicten zodat het voor haar niet duidelijk was wat de commissaris-generaal eigenlijk verwacht. Ze kan toch niets uitvinden. Ze stelt dat ze letterlijke vragen van de commissaris-generaal mistte waardoor ze het vermoeden heeft dat als hij haar specifiekere vragen had gesteld, ze exacter ging kunnen antwoorden.

2.1.6. Volgens de commissaris-generaal heeft ze niet aannemelijk gemaakt dat ze een madrassa frequenteerde waar er door één of meerdere talibanstrijders de heilige oorlog tegen de Amerikanen werd gepredikt. In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal naar een aantal merkwaardigheden, waarbij het bijvoorbeeld onaannemelijk zou zijn dat er niets gezegd zou zijn over talibanleden en in het dorp niet algemeen geweten zou zijn dat ze in door de verzoekende partij gefrequenteerde madrassa door talibs werd gepredikt tegen de Amerikanen en gepleit werd voor een jihad. Ze wenst echter opnieuw te benadrukken dat ze destijds zeer jong was en ze geprobeerd heeft om de vele vragen van de commissaris-generaal naar goeddunken te beantwoorden. Ze merkt op dat er niet voortdurend over talibanleiders werd gesproken. Het is pas ook op het einde dat er over de jihad werd gepredikt.

2.1.7. Ze stelt verder dat haar vader reeds problemen had met de taliban. Hij verloor daardoor zijn been Dit neemt volgens haar echter niet weg dat haar vader zijn standpunt niet zou kunnen delen met de qari. Haar vader diende immers haar zonen te beschermen en weigerde daarom dat haar zonen zouden vechten tegen de Amerikanen. Het feit dat er sinds 2019 niets meer is gebeurd wil niet zeggen dat de dreiging ten aanzien van de verzoekende partij niet meer actueel is. Bovendien is het niet haar vader die gevisieerd wordt maar zijn ze enkel op zoek naar de verzoekende partij zelf. Haar vader is immers een oude gehandicapte man zodat ze haar vader enigszins met rust laten.

2.1.8. De verzoekende partij brengt verder naar voor dat ze Afghanistan verliet in 2019 en enkele maanden in Europa verbleef, waarna ze op 12 april 2021 in België haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bijgevolg leeft ze al drie jaar op Europese bodem hetgeen uiteraard voor haar een bijkomende vrees betekent. Naast het gegeven dat ze zich in het algemeen in een erg kwetsbare positie bevindt, is er in hoofdte van de verzoekende partij een specifiek risico op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering. Immers, de impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij een terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds is er een groot risico omwille van de terugkeer *an sich*. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten waaruit zou moeten blijken dat verwesterde Afghanen of Afghanen die een verwestering worden toegeschreven een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat een mogelijke vrees van de verzoekende partij omwille van haar verwestering door de commissaris-generaal niet werd onderzocht. Ze verblijft sinds 2019 onafgebroken in Europa, waar ze zich de afgelopen jaren heeft aangepast aan een Europese levensstijl. Bijgevolg kan ze door haar aangepaste levensstijl niet meer terugkeren naar Afghanistan. In België ging ze naar school, ze spreekt Nederlands, ze is aan het werk en ze gaat sporten. Er kan niet anders dan te worden geoordeeld dat de documenten blijf geven van een goede en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving. Indien men het geheel van de elementen samen beoordeelt, dan is het duidelijk dat ze zich de voorbije jaren niet zo maar een Westerse levensstijl heeft eigen gemaakt maar dat ze zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan haar identiteit en morele

integriteit. Gelet op haar lang verblijf in Europa, alsook rekening houdende met de verregaande integratie in de Westerse samenleving kan het niet betwist worden dat in haar hoofde een aantal individuele omstandigheden kunnen waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen. Ze blijft dienaangaande in gebreke, zodat ze deze vrees op zijn minst grondig onderzocht te worden.

2.1.9. Ze brengt verder aan dat ze in Afghanistan bedreigd wordt en vervolgd door de taliban. De Afghaanse autoriteiten zijn, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie, niet in de onmogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal slechts op een algemene wijze naar landeninformatierapporten verwijst. De commissaris-generaal maakt geen beoordeling van de bewijswaarde van de landeninformatierapporten, dit terwijl elke bron telkens op eigen merites moet worden beoordeeld aan de hand van de kwaliteitsstandaarden voor het gebruik van landeninformatie. Er moet beoordeeld worden hoe relevant, actueel, accuraat, evenwichtig, betrouwbaar en transparant de informatie is. Vervolgens moet worden bepaald wat de informatie precies zegt over het soort en ernst van een risico en met welke mate van zekerheid het risico kan worden vastgesteld op basis van de beschikbare informatie. Het valt eveneens op dat de commissaris-generaal zich beperkt tot het in overweging nemen van informatie van het EUAA en een CEDOCA COI Focus, terwijl andere mogelijks relevante informatie in de bestreden beslissing niet wordt besproken. Een bron die opvallend ontbreekt in de overwegingen van de commissaris-generaal is namelijk deze van het UNHCR.

2.2.2. Ze verwijst vervolgens naar verschillende rapporten en nieuwsartikelen waarmee ze een beeld wil schetsen van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze brengt naar voor dat algemene overwegingen over de beschikbaarheid van informatie niet kunnen volstaan. De verzoekende partij stelt dat in de beslissing de motieven moeten worden opgenomen die op de kern van het vluchtrelaas betrekking hebben en of van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de nood aan bescherming. Ze meent dat dit *in casu* niet het geval is. Voor de beoordeling van de veiligheidssituatie houdt dit volgens Nansen ook in dat er voor elk element dat in overweging wordt genomen, zichtbaar moet worden aangetoond dat er voldoende betrouwbare informatie ten grondslag ligt. Nansen heeft echter moeten vaststellen dat de commissaris-generaal doorheen haar analyse op geen enkel moment rekening houdt met de beperkte betrouwbaarheid van de informatie en of de mate van zekerheid waarmee bepaalde feiten kunnen worden vastgesteld. Ze stelt dat de informatie waarnaar ze verwijst in haar verzoekschrift duidelijk aantoont dat het op heden niet aangewezen is om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land. Het onderzoek naar en beslissing door de commissaris-generaal om haar het subsidiaire beschermingsstatuut, op basis van de huidige veiligheidssituatie te weigeren, zijn niet overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en gebeurden niet individueel, zijn onpartijdig en al zeker niet objectief. Ze heeft bijgevolg op zijn minst recht op het subsidiaire beschermingsstatuut.

2.2.3. De verzoekende partij citeert verder uit en verwijst naar verschillende rapporten en nieuwsartikelen die betrekking hebben op de socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan. Ze stelt dat uit deze informatie blijkt dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire toestand te wijten is aan de gedragingen van de taliban.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en haar het statuut van vluchteling overeenkomstig het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek. In ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en haar de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

2.4. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- een foto van haar vader;
- bewijzen volgen Nederlandse lessen;
- bewijzen lidmaatschap sportclub.

2.5. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende rapporten en nieuwsartikelen:

- Danish Refugee Council, "*Tilbagevendene til Afghanistan*", Octobre 2017;

- NANSSEN, "NOTE 3-22 Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer", 18 oktober 2022;
- "Guidance Note on the international Protection Needs of People Fleeing Afghanistan", februari 2022;
- The New York Times, "Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist", 17 augustus 2021;
- EUAA, "Afghanistan Security situation", augustus 2022;
- UNAMA, "Human Rights in Afghanistan", juli 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security situation", augustus 2022;
- Danish Immigration Service, "COI-report Afghanistan Taliban's impact on the population", juni 2022;
- Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", maart 2022;
- Landinfo, "Afghanistan Taliban's regime – situasjone etter maktovertakelsen", 9 maart 2022;
- NANSSEN, "NOTE 3-22 Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer", 18 oktober 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security situation", augustus 2022;
- UNDP "Afghanistan: socio – economic outlook 2021 – 2022: averting a basic needs crisis", 1 december 2021;
- UN, "Amid Plummeting Humanitarian Conditions in Afghanistan, Women, Girls 'Are Being Written Out of Society' by De Facto Authorities, Briefers Warn Security Council", 23 juni 2022;
- WFP Afghanistan, "Situation Report", 15 August 2022;
- United Nations, "Report of the Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", juni 2022;
- Refugee International, "Fit for Purpose, Getting Humanitarian Aid Right in Afghanistan One Year After the Taliban Takeover", Hardin Lang, augustus 2022;
- NANSSEN, "NOTE 3-22 Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer", 18 oktober 2022;
- UNAMA, "Human Rights in Afghanistan", juli 2022;
- NANSSEN, "NOTE 3-22 Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer", 18 oktober 2022;
- De Morgen, "Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit", 16 augustus 2021;
- The Journal, "Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents", 20 augustus 2021;
- UNHCR, "Position on Returns to Afghanistan", 17 augustus 2021;
- UNHCR, "Guidance Note on the international Protection Needs of People Fleeing Afghanistan", februari 2022;
- VRT NWS, "Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk", NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen", 10 augustus 2021;
- VRT NWS, "Slechts één zelfmoordterrorist betrokken bij aanslag in Kaboel volgens de VS, dodental loopt op tot 170", 27 augustus 2021;
- RTBF, "Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al Qaida face aux talibans", 26 augustus 2021;
- G. Verluyten en H. El Hajji, "Rudi Vranckx: "1 miljoen Afgaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten", VRT NWS, 29 november 2021;
- UNHCR, "UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs", 17 maart 2022;
- S. Van Poucke, "VN trekt aan alarmbel over Afghanistan", VRT NEWS, 31 maart 2022;
- I. Loy, "Afghanistan's crises by the numbers", The New Humanitarian, 15 februari 2022;
- De Morgen, "Taliban heerst sinds een jaar weer over Afghanistan", 15 augustus 2022;
- Amnesty International, "One year of the Taliban's broken promises, draconian restrictions and violence", geconsulteerd op 25 augustus 2022;
- Atalayar, "Daesh strikes again in Afghanistan: New attack on Shiite mosque leaves at least 12 dead", 22 april 2022;
- Daily Sabah, "8 killed, 18 injured after blast hits Shiite gathering in Kabul", 5 augustus 2022;
- VRT news, "Rudi Vranckx in Afghanistan, jaar na machtsovername: "Armoede op hol, kind verkopen om rond te komen".

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 2 september 2024 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA, "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024;

- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023;
- EUAA, “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 2 februari 2024.

3.2. Op 3 september 2024 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- aanbevelingsbrief van mevrouw KVV HR Consultant – (...) Jobs & HR van 30 augustus 2024;
- individuele rekening 2022;
- individuele rekening 2023.

3.2.1. De verzoekende partij voert aan dat ze bijkomende informatie heeft die haar verzoekschrift tegen de beslissing van de commissaris-generaal om haar het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren ondersteunt. Ze brengt verder naar voor dat ze in 2019 samen met haar broer Afghanistan heeft verlaten. Volgens de leeftijd die door de Belgische autoriteiten werd geregistreerd, 10 januari 2023, was ze toen 16 jaar. Ze woont sinds 12 april 2021 in België. Eerst in een opvangcentrum en nu samen met haar broer. Er kan dus geen discussie bestaan dat de verzoekende partij al enkele jaren haar land van herkomst heeft verlaten en dus al een lange tijd in het Westen, meer specifiek in België woont. Gelet op haar jonge leeftijd bij vertrek maar ook rekening houdende met haar leven dat ze ondertussen in België heeft opgebouwd namelijk werk, vrijetijdsbesteding, vriendenkring, het spreken van Nederlands, hetgeen duidelijk blijkt uit de extra toegevoegde stukken aan de procedure, betekent haar lange verblijf in België een bijkomende vrees. *In casu* dient bovendien te worden opgemerkt dat hoewel ze voor haar vertrek uit Afghanistan op 16-jarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft ze het belangrijkste deel van haar jongvolwassen leven, dat essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen in Europa en België doorgebracht. Uit de toegevoegde stukken blijkt volgens haar dat ze zich openstelt voor de Belgische en Westerse cultuur. Ze werkt al lange tijd, leert intensief Nederlands, kan zich ondertussen goed in het Nederlands uitdrukken, heeft vele vrienden, doet vaak uitstapjes en heeft verschillende hobby's. De verzoekende partij stelt dat er dan ook in haar hoofd een aantal individuele omstandigheden waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer deze cumulatief worden beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen. Volgens haar blijft de verwerende partij dienaangaande in gebreke zodat deze vrees op zijn minst heden grondig dient te worden onderzocht. De verzoekende partij meent dat ze blijf geeft van een doorgedreven en verregaande integratie zodat kan aangenomen worden dat ze zich op dermate ingrijpende wijze geconformeerd heeft aan een Westerse levensstijl zodat ze, in het geval van terugkeer, als verwesterd zal beschouwd worden. Bijgevolg zal het voor haar bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk zijn om zich aan te passen aan de normen en waarden die actueel de Afghaanse samenleving na de machtsovername door de taliban kenmerken. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar verschillende arresten van de Raad en stelt dat deze arresten opvallend veel gelijkenissen vertonen met de situatie waarin ze zich bevindt, zodat ze eveneens de vluchtelingenstatus dient toegekend te krijgen. Op heden wil de verzoekende partij haar vrees ten aanzien van een terugkeer naar Afghanistan benadrukken. In haar land van herkomst zijn vele problemen. Zo vernam ze onlangs dat sporten door de taliban werd verboden. Ze zal hierdoor haar leven zoals ze het op heden kent, niet kunnen beleven. Door haar jarenlange verblijf in België, rekening houdend met het feit dat haar broer al een lange tijd in België woont en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verkregen, meent ze dat ze specifiek in de aandacht van de taliban zal lopen en zal worden gezien als een ongelovige. Gelet op haar voortdurende vrees voor de taliban is ook haar vader naar een andere plek in Afghanistan gevlucht waar hij ondergedoken leeft. Ze heeft een reële angst om te worden gedood waardoor ze onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan. Ze verwijst verder naar verschillende rapporten waarmee ze een *update* wil geven van de socio-economische, humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze stelt tenslotte dat de beschikbare informatie nog geen duidelijkheid geeft over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan.

3.2.2. De verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota naar en geeft de weblinks van de volgende rapporten:

- “Afghanistan, events of 2023 – World Report 2024”, Human Rights Watch, geraadpleegd op 16 februari 2024;
- United Nations, “The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security”, 1 december 2023;
- ACLED, “Two years of repression: mapping Taliban violence targeting civilians in Afghanistan”, 11 augustus 2023;

- UNHCR, “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)*”, februari 2023;
- Human Rights Watch, “*Afghanistan: events of 2023*”, 3 november 2023;
- SIDA, “*Humanitarian Crisis Analysis 2024 Afghanistan*”, 31 maart 2024.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Waar de verzoekende partij een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aankaart, wijst de Raad op hetgeen dat volgt.

Vooreerst heeft de commissaris-generaal bij aanvullende nota de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”*. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die door beide partijen werden aangereikt. Haar beschermingsverzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in haar land van herkomst, alsook met de individuele elementen

die zij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel de verzoekende partij als de commissaris-generaal een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij doorheen tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat ze in de madrassa lessen kreeg over de jihad. De verzoekende partij verklaart dat haar vader nog voor haar geboorte werkzaam als ontmiijner. Hij kreeg hierdoor problemen met de taliban. Ze ging samen met haar broer naar de madrassa. Het laatste jaar dat ze in Afghanistan verbleef, kreeg ze van een talib, die qari was, lessen over de jihad. Toen ze dit aan haar vader vertelde, wilde hij dat ze niet langer naar de madrassa gingen. Hierop kwam de qari naar hun huis en vroeg haar vader waarom zijn zonen niet langer naar de madrassa gingen. Haar vader antwoordde dat hij niet wilde dat zijn zonen tegen de Amerikanen zouden vechten waarop de qari kwaad werd en begon ruzie te maken met haar vader. Hij liet vallen dat hij wraak wou nemen. Hierop zond haar vader zijn zonen naar een veilige plaats. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest ze problemen met de taliban te krijgen omdat deze wraak op haar zouden willen nemen.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten neer:

- (i) haar taskara;
- (ii) een kopie van de eerste bladzijde van het Belgisch paspoort van haar broer;
- (iii) een foto van haar vader;
- (iv) bewijzen van het volgen van Nederlandse lessen;
- (v) bewijs lidmaatschap sportclub;
- (vi) aanbevelingsbrief van mevrouw K.V.W.;
- (vii) individuele rekening 2022;
- (viii) individuele rekening 2023.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

In Afghanistan is er sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afgaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen andersluidende informatie bij. Aan de voorgelegde Afgaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. De leeftijd van de verzoekende partij vermeld op dit document stemt niet overeen met de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling op 18 mei 2021. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. De verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd de verzoekende partij over deze mogelijkheid geïnformeerd in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. De verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, althans toont zij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. De voorgelegde taskara kan *in casu* gelet op zijn beperkte bewijswaarde alsook gelet op de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen over haar leeftijd en de inhoud van de taskara dan ook niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek en de objectieve informatie in het administratief dossier.

De kopie van het paspoort van haar broer toont aan dat haar broer inderdaad de Belgische nationaliteit heeft. Dit wordt echter niet betwist door de commissaris-generaal.

Wat betreft de foto van haar vader, is er niets op de foto dat toelaat aan te nemen dat deze persoon afgebeeld op de foto effectief de vader van de verzoekende partij is of deze effectief zijn been is verloren toen hij tewerkgesteld was bij de ontminers. Verder kan het op geen enkele manier haar vermeende problemen met de taliban onderbouwen.

Gelet op de summiere inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

5.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van de verzoekende partij. De verzoekende partij slaagt er niet om haar voorgehouden problemen met de taliban aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- haar algemene geloofwaardigheid zwaar wordt gehypothekeerd omdat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht wordt reeds van bij aanvang van haar eerste asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over haar identiteit, nationaliteit en vluchtmotieven maar (i) ze bij haar verschillende verzoeken om internationale bescherming in Europa verschillende namen en geboortedata opgaf en (ii) ze bij haar aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn maar uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat ze minstens 23 jaar oud was op het moment dat haar leeftijd medisch-wetenschappelijk werd vastgesteld;
- ze haar aanwezigheid in haar dorp tot 2019 niet aannemelijk heeft gemaakt daar ze slechts een zeer beperkte kennis heeft van de talibanleden en de activiteiten van de taliban in haar dorp van herkomst;
- ze niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze een madrassa frequenteerde waar door de taliban de jihad werd gepredikt aangezien ze (i) geen kennis heeft van bekende talibanleden, (ii) niet wist wie er aan de wieg stond van de taliban, (iii) dacht dat de oprichter van de taliban op heden president is van Afghanistan, (iv) niet wist of er nog andere qari's tot de taliban behoorden en het niet geloofwaardig is dat in het dorp niet algemeen geweten zou zijn dat er in haar madrassa de jihad werd gepredikt omdat ze 15 jaar naar de madrassa is gegaan en er 200 à 300 jongeren naar de madrassa gingen;
- ze de discussie tussen haar vader en de qari niet aannemelijk heeft gemaakt omdat het niet geloofwaardig is dat haar vader de taliban op een dergelijke open en uitdrukkelijke manier zou afvallen gelet op haar bewering dat haar broer Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van problemen met de taliban en haar vader ook problemen heeft gehad met de taliban, en gelet op hun bedenkelijke reputatie;
- het de geloofwaardigheid van de vermeende wraakneiging van de taliban ondermijnt daar er sinds de ruzie in 2019 niets meer is gebeurd tegenover haar ouders en dat, hoewel haar vader zich tegen de taliban heeft verzet en deze sinds augustus 2021 overal de plak zwaaien, het momenteel goed gaat met haar ouders.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De verzoekende partij volhardt immers in haar vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze gedwongen werd om in Griekenland en Duitsland een verzoek om internationale bescherming in te dienen maar daar geen toekomst had en daar verschrikkelijke toestanden heeft gezien en meegemaakt, meent ze dan ook dat de beoordeling van de commissaris-generaal waarin die zegt dat haar houding niet in overeenstemming is met die van een persoon die daadwerkelijke bescherming nodig heeft, kort door de bocht is. Ze gaat hiermee echter voorbij aan de kern van de motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt echter niet dat het indienen van verschillende verzoeken om internationale bescherming in verschillende Europese landen, niet overeenstemt met de houding van een verzoeker om internationale bescherming. De commissaris-generaal stelt louter dat van een verzoeker om internationale bescherming steeds juiste, correcte en eenduidige verklaringen kunnen worden verwacht. Ook in het geval van verschillende verzoeken om internationale

bescherming in verschillende EU-lidstaten. Dergelijke verklaringen kunnen niet blijken in hoofde van de verzoekende partij. Zo stelt de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing dat ze bij haar opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming in Griekenland, Duitsland en op heden in België, steeds verschillende namen en geboortedata opgaf. In België beweerde ze zelfs minderjarig te zijn terwijl dit niet in het minst overeenkomt met het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij waar haar leeftijd werd vastgesteld op minstens 23 jaar op 4 mei 2021. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat haar wisselende verklaringen niet in overeenstemming zijn met een persoon die een daadwerkelijk risico loopt op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Haar verweer in het verzoekschrift dat het gebruik van familienamen in Afghanistan niet gebruikelijk is en ze niet wist welke namen op te geven, kan niet gezien worden als een vergoelijking voor het opgeven van verschillende namen en geboortedata bij het indienen van haar verzoeken om internationale bescherming in Griekenland, Duitsland en België. Het feit dat ze analfabeet is, ontslaat haar tevens niet van haar verplichting om steeds juiste en eenduidige verklaringen af te leggen. In dit opzicht dient echter nog te worden opgemerkt dat er slechts weinig geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat ze analfabeet is. Volgens haar verklaringen is ze immers 14 à 15 jaar naar de madrassa geweest (NPO, p.11) waar ze zelfs een opleiding tot hafiz volgde (NPO, p.14). Het is niet geloofwaardig dat de verzoekende partij in haar langdurige (religieuze) opleiding niet zou hebben leren lezen en schrijven. Tenslotte kan haar bewering dat ze tien maanden in een Griekse gevangenis heeft verbleven ook geen verklaring zijn voor het afleggen van valse verklaringen. Dit is thans ook een blote bewering die op geen enkel moment kan worden gecontroleerd en dus niet aannemelijk wordt geacht. Bovendien zijn haar verblijfsomstandigheden in Griekenland in het kader van huidige procedure niet relevant daar er enkel gekeken word of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging in Afghanistan of daar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal stelt dat ze haar verblijf in haar dorp van herkomst niet aannemelijk kan maken daar ze slechts zeer weinig informatie kan delen over de talibanleden in haar dorp en de activiteiten van de taliban in haar regio van herkomst. De verzoekende partij tracht deze motivering te weerleggen van door aan te voeren dat ze, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt, ze wel degelijk namen heeft gegeven van andere qari's, iedereen zijn overtuiging voor zich hield, de commissaris-generaal te veel van haar verwacht wanneer hij haar vraagt naar de activiteiten van de taliban en indien de commissaris-generaal meer exacte vragen had gesteld, ze meer exact ging kunnen antwoorden. Dit betoog kan echter de motivering van de commissaris-generaal niet in het minst in een ander daglicht stellen. In de eerste plaats stelt de commissaris-generaal niet dat de verzoekende partij geen namen van qari's kan naar voor brengen maar vindt hij het wel problematisch dat de verzoekende partij niet kan vertellen of deze lid zijn van de taliban gelet op haar beweerde gedwongen rekrutering en indoctrinatie in de madrassa. Ten tweede stelt de commissaris-generaal terecht dat haar bewering dat iedereen zijn overtuiging voor zich hield, niet kan overtuigen daar uit haar verklaringen blijkt dat de taliban in haar regio van herkomst er niet voor terugdeinsden om in de madrassa openlijk te prediken tegen Amerikanen. In deze context is het dan ook niet aannemelijk dat iedereen zijn overtuiging of steun voor de taliban verborgen hield. Ten derde blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de commissaris-generaal heel gedetailleerde verklaringen van haar verwachtte over de activiteiten van de taliban in haar regio van herkomst. De verzoekende partij slaagt er echter niet in om enige informatie van de taliban in haar regio van herkomst te geven. Gelet op haar verklaringen dat de helft van haar dorp voor de taliban was en de taliban in haar madrassa openlijk predikte voor de jihad, is het niet aannemelijk dat ze niets kan vertellen over de activiteiten van de taliban aldaar. Tenslotte kan ze niet worden gevolgd wanneer ze aanvoert dat ze exacter ging kunnen antwoorden indien de commissaris-generaal concretere vragen had gesteld. Ze was immers in de mogelijkheid om door middel van haar verzoekschrift of aanvullende nota extra of ontbrekende informatie aan te voeren omtrent haar vluchtrelaas. Ze blijft hier echter in gebreke. De verzoekende partij kan dan ook de motivering van de commissaris-generaal niet weerleggen wanneer die stelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze tot voor haar vertrek uit Afghanistan in haar dorp S. heeft verbleven.

De verzoekende partij stelt verder dat ze zeer jong was toen ze op de madrassa zat, dat ze getracht heeft om de vragen van de commissaris-generaal naar goeddunken te beantwoorden en dat er in de madrassa niet voortdurend over talibanleiders gesproken wordt. De verzoekende partij kan hiermee geen afbreuk doen aan de motivering van de commissaris-generaal. De verzoekende partij verklaart dat er in 2018 over de jihad werd gesproken. Volgens het leeftijdsonderzoek was ze echter in 2021 reeds 23 jaar, wat betekent dat ze in 2018 minstens 20 jaar oud was. Er kan dus bezwaarlijk worden aangenomen dat de verzoekende partij zeer jong was ten tijde van haar vermeende lessen over de jihad en het kan dan ook geen verklaring zijn waar ze geen kennis heeft van bekende talibanleden, niet weet wie de taliban heeft opgericht, niet weet welke andere qari's tot de taliban behoorden en het niet geloofwaardig is dat het niet algemeen geweten zou zijn dat er in haar madrassa de jihad zou worden gepredikt daar er 200 à 300 studenten naar de madrassa gingen. In navolging van de commissaris-generaal kan dan ook worden besloten dat ze niet aannemelijk maakt dat ze een madrassa frequenteerde waar de jihad werd gepredikt.

Door louter aan te voeren dat haar vader reeds problemen had met de taliban maar dit niet wegneemt dat haar vader zijn standpunt niet zou kunnen delen met de qari omdat hij zijn zonen diende te beschermen, doet geen afbreuk aan de motivering van de commissaris-generaal wanneer die stelt dat ze de discussie tussen haar vader en de qari niet aannemelijk heeft gemaakt omdat het niet geloofwaardig is dat haar vader de taliban op een dergelijke open en uitdrukkelijke manier zou afvallen gelet op haar bewering dat haar broer Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van problemen met de taliban en haar vader ook problemen heeft gehad met de taliban, en gelet op hun bedenkelijke reputatie. Waar de verzoekende partij stelt dat het niet haar vader is die gevisieerd wordt maar enkel zij, komt dit niet overeen met hetgeen ze verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud. Hier stelt ze dat de qari wraak ging nemen op haar vader en zijn zonen (NPO, p.13). Het feit dat ze haar vader met rust laten omdat hij een oude, gehandicapte man is, is slechts een blote bewering die op geen enkele wijze kan worden gecontroleerd. Hetzelfde kan worden gesteld over haar bewering dat haar vader op heden niet langer in haar dorp van herkomst woont. Deze bewering kan op geen enkele wijze worden gecontroleerd noch kan het aantonen dat haar vader op heden problemen heeft met de taliban.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekende partij haar verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht.

5.3.2. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.3.3. De verzoekende partij voert verder in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering.

Ze voert hiervoor aan dat ze sinds 12 april 2021 in België verblijft en in 2019 uit Afghanistan vertrokken is, in België naar school gaat, Nederlands spreekt, werkt en gaat sporten. Ze stelt uit Afghanistan vertrokken te zijn op 16-jarige leeftijd en dus een deel van haar vormende jaren in Europa heeft doorgebracht. Ze meent zich open te stellen voor de Belgische en Westerse cultuur. Ze stelt omdat sporten verboden is, ze geen leven zou kunnen leiden zoals ze het hier kent. Haar broer woont al jarenlang in België en is ook ondertussen Belg. Ze zal hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban terechtkomen bij een terugkeer naar Afghanistan. De verzoekende partij is ook van mening dat de landeninformatie op heden niet actueel en duidelijk genoeg is waardoor er niet met zekerheid kan worden geoordeeld dat ze omwille van een (toegeschreven) verwestering vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan.

5.3.4. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting,

gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige

overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.3.5. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of*

individuals”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over

de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon

terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

5.3.6. In zoverre de verzoekende partij in dit verband in haar aanvullende nota neergelegd ter zitting opmerkt dat er onvoldoende landeninformatie beschikbaar is aangaande de situatie van terugkeerders, merkt de Raad op dat hij zich, zoals hoger reeds aangegeven werd, ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dus worden besloten dat er op heden

wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van de verzoekende partij doet hierover niet anders denken.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat zij een deel van haar vormende jaren in België heeft doorgebracht. Volgens het leeftijdsonderzoek dat werd afgenomen op 4 mei 2021 had de verzoekende partij op die datum een leeftijd van minstens 23 jaar. Dit betekent dat de verzoekende partij geboren is in het jaar 1998. Op het moment van haar vertrek in 2019 was de verzoekende partij al 21 jaar oud, had zij op het moment dat ze België binnenkwam in 2021 een leeftijd van 23 jaar en is zij op heden 26 jaar oud. De verzoekende partij was dus reeds enige tijd meerderjarig toen zij Afghanistan had verlaten, was ze volledig gevormd door de Afghaanse gebruiken en gewoonten en heeft haar vormende jaren niet in België doorgebracht. Door verder te verwijzen naar haar verblijf in België maakt ze geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden verwesterd is, in die zin dat zij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt noch dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Evenmin kan uit een louter verblijf alhier blijken dat de verzoekende partij iemand is die door haar handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden noch maakt zij concreet aannemelijk dat zij omwille van haar verblijf in België als zodanig zal worden beschouwd.

Haar bewering dat zij zich openstelt voor de Westerse cultuur en is veranderd blijft zeer algemeen en vaag en wordt niet nader geconcretiseerd, ingevuld of toegelicht. Deze integratie wordt verder niet geïllustreerd of toegelicht.

De verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift en bij haar aanvullende nota een bewijs bij dat ze Nederlandse les volgt, lid is van een sportclub, een aanbevelingsbrief van mevrouw K.V.W. en twee individuele rekeningen. Deze kunnen aantonen dat de verzoekende partij in haar levensonderhoud voorziet, sport en naar school is gegaan. Hieruit kan echter niet blijken dat er bij haar sprake is van verwestering of normoverschrijding, noch maakt de verzoekende partij aannemelijk dat deze activiteiten een uiting zijn van een politieke of religieuze overtuiging dan wel fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit en dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Ze maakt tevens niet aannemelijk dat sporten voor haar dermate belangrijk is dat er van haar niet kan worden verwacht dat zij dit opgeeft. Evenmin kan uit deze activiteiten en de aard ervan volgen dat de verzoekende partij bij terugkeer normoverschrijding of verwestering zal worden toegeschreven, laat staan een overtuiging of geloof zal worden toegedicht die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban of die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of haar lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar activiteiten hier in België om deze reden anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en gevisieerd en zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Voorts toont de verzoekende partij met deze stukken en haar algemene verklaringen niet *in concreto* aan dat, of waarom zij, bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Ook kan uit haar activiteiten alhier niet blijken dat haar gedragingen zijn doordrongen van een zodanige (onbewuste) verandering, dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. De voorgelegde stukken tonen geenszins aan dat de verzoekende partij zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt te worden vervolgd. Evenmin blijkt dit uit het attest van de psycholoog. Dit toont enkel aan dat zij tweemaal op raadpleging gegaan is.

Verder is het niet duidelijk noch maakt de verzoekende partij duidelijk waarom ze in de negatieve aandacht van de taliban zou terechtkomen omwille van het feit dat haar broer in België de subsidiaire bescherming heeft gekregen, reeds lange tijd in België woont en op heden ook de Belgische nationaliteit heeft. Ze maakt niet aannemelijk dat omwille van deze reden haar een opvatting, gedachte of mening zal worden toegeschreven die ingaat tegen het beleid of de methodes van de taliban of haar regio van herkomst. Ze maakt tevens niet duidelijk waarom de taliban haar omwille van deze reden als een ongelovige zullen zien.

De verzoekende partij stelt perfect geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving, maar buiten een verwijzing naar haar verblijf, het schoollopen, tewerkstelling en in algemene termen naar een sociaal netwerk, werkt zij deze beweerde "perfecte integratie" niet verder uit, noch wordt dit nader geconcretiseerd en onderbouwd. Door louter te verwijzen naar haar verblijf en tewerkstelling in België schetst de verzoekende partij aldus geen concreet en diepgaand beeld van de impact van haar verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom zij hierdoor onder de negatieve aandacht van haar lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en

normen. Minstens toont de verzoekende partij niet aan dat zij doorheen de jaren die zij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De verzoekende partij kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat zij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in België als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken. Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de verwijzing naar algemene informatie niet kan aantonen dat de verzoekende partij in geval van terugkeer een risico loopt om te worden vervolgd. De verzoekende partij dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hiertoe, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding.

5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van

waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

6.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde

socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden voor zover zij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van

willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien,

controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022". (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

1Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld

tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS